

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Erklæring fra et Antal Videnskabsdyrkere ved Kiøbenhavns Universitet

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Erklæring fra et Antal Videnskabsdyrkere ved Kiøbenhavns Universitet", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_329-txt-shoot-idm95.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

(Indsendt.)

Erklæring

fra et Antal Videnskabsdyrkere ved Kiøbenhavns Universitet.

I Anledning af den offentlige Udfordring, som nogle af vore Medstuderende have tilskrevet Digteren Baggesen, troe vi det passende for Studerende, som Ingen vil forgude, og Ingen forhaane, offentlig at kundgiøre vor Betænkning i denne Sag.

Skulde nemlig Digteren Baggesen ville tiene Udæskerne i at tale offentlig med dem, om Forsvarligheden af hans Kritik over Digteren Øhlenschlägers senere Skrifter, da tilbyde vi os som Respondenter, naar Spørgsmaalene blive forud nøie bestemte, saa Striden ei skal vorde Slag i Luften, og naar man paa begge Sider enes om, at vælge en upartisk Videnskabsmand til Moderator, som kan sætte Skranke for enhver Udskeielse fra Hovedsagen og for ethvert Udbrud af Personligheder.

Nu skønne vi ikke rettere, end at hele Baggesens Kritik dreier sig om den Paastand, at der, i Bog Verdenen, er, saa at sige, to Oehlenschlägere: En, som har skiænket Danmark de udødelige Værker: *Vaulundur, Aladdin, Hakon Jarl* og hvad dertil hører, en Anden, som har forringet sig til at skrive Ting og Stykker som Ludlams Hule, Reiserne, og hvad dermed hænger sammen. Hvorvidt Baggesen har udført og holdt sig til Beviserne for denne Paastand, er en Bisag og vedkommer her ikke os, men Paastanden gjøre vi herved til vores, og trøste os til at kunne uigiendrivelig forsvare den.

At nu ogsaa Udfordrerne ansee hiin Paastand for Hovedsagen, uagtet de, enten af en Feil i Tankegangen, eller af andre Grunde, opgave andre Stridspunkter, det maae vi allerede deraf slutte, at de i Indledningen sigte Baggesen, fordi han, som før har berømt Digteren Oehlenschläger, siden har anfægtet hans Roes, hvilket dog kuns er en Brøde, hvis Oehlenschläger imidlertid er blevet ved at være sig selv liig; thi i modsat Fald er det jo en Ære for B. at have roest det Roesværdige, men ei af Fordom ladet sig forlede til at istemme en ufortjent Berømmelse. Vi kan desuden heller aldrig troe, det er Udfordrernes Alvor at ville disputere med Baggesen om de æsthetiske Principer, thi deels maae de vist være for beskedne til at tænke, de kunde afgjøre, hvad de største Hoveder, de modneste og dybeste Tænkere endnu sees at være uenige om, og deels forekommer det os, at Udfordringen i saa Fald vilde vidne om en Uklarhed, for ei at sige en Forvirring i Begreberne, som kuns varslede sørgelig for en Kamp om Principer, thi hvorledes man med Føie kunde udfordre B. til Kamp om Forholdet mellem de æsthetiske Skoler, paa Grund af at han laster Oehlenschlägers senere Skrifter i *Modsætning* til hans forrige, er os en Hemmelighed, ligesom vi ei heller fatte, at man af en saadan Strids Udfald kunde bedømme Retmæssigheden af Baggesens Paastand og hans sig derom dreie Kritik.

Sandt nok, at dersom Spørgsmaalet var, enten Oehlenschläger skulde ansees for Digter eller ei, da behøvedes der en foreløbig Undersøgelse om Poesiens Væsen; men i saa Fald vilde vist alle vore *beskedne* Medstuderende istemme med os: *haud nostrum est tantas componere lites*, og, da man paa begge Sider tilkiender Oehlenschläger en høi Rang mellem Digtere, vilde en sliig Undersøgelse her være ganske overflødig. Kun i eet Tilfælde kunde det synes anderledes, dersom nemlig Udfordrerne selv bare Tvivl om, hvorvidt Værker som *Hakon og Baldur, Aladdin og Vaulundur* vare poetiske, og kuns ansaae det for en afgiort Sag om Ludlam, Reiserne og deslige, men, ligesom vi bør troe, at vore Medstuderende vilde ansee en sliig Mistanke for en Fornærmelse, saaledes bør vi ei heller tvivle om, at alle Kyndige i hiint Tilfælde vilde finde videre Samtale meer end overflødig. Naar man derimod paa begge Sider gik ud fra den Forudsætning, at hine Værker, og hvad man kunde enes om at tilføie, vare ikke blot poetiske, men en udmærket Digter værdige, da var her noget Bestemt og ei Uvigtigt at stride om, og, forudsat, at Striden blev ført med Alvor, Forstand og Værdighed, da kunde den lede til noget meget Godt; thi, kunde Udfordrerne bevise, at den samme *poetiske Aand*, blot under en anden Skikkelse, herskede i Oehlenschlägers senere, som i hans forrige Skrifter, da var Sagen afgiort, og ethvert Angreb paa Ludlam, Reiserne o. s. v. vilde sees at være Frugten enten af Dumhed eller Dadlesyge; bevistes derimod det Modsatte, da var Sagen ogsaa afgiort, thi da blev det klart, at Hyldingen, der ydedes *det Modsatte af* hvad man paa begge Sider antog for *Ypperligt*, maatte reise sig enten af blot Lune, eller af usigelig Blindhed.

Skulde end, som rimeligt kan være, Udfordrings-Sagen sove hen, troe vi det dog ikke ganske overflødigt, at have uforbeholden og upartisk sagt vor Formening om, hvad der synes os at være *cardo rei*.